

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 332/2021-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou ADVOKA, s. r. o., Komárnická 36, Bratislava, proti postupu Okresného súdu v Bratislave II v konaní sp. zn. 20Cpr/4/2014 a jeho uzneseniu z 15. októbra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 24. novembra 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). Sťažovateľ navrhuje tiež zrušiť napadnuté uznesenie, konať bez zbytočných prietáhov a priznať náhradu trov konania.

2. Sťažovateľ bol žalobcom v konaní vedenom pred okresným súdom sp. zn. 20Cpr/4/2014 pôvodne o zaplatenie 20 000 eur, neskôr o 5 320 eur s príslušenstvom a následne o 500 eur s príslušenstvom. Napokon sa spor viedol už len o úrok z omeškania 0,014 % p. d. V rámci inštančného postupu Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 27. februára 2020 rozhodol o nároku na náhradu trov konania tak, že sťažovateľovi priznal náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 96 % a žiadnej zo strán nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. O výške trov konania rozhodol okresný súd uznesením zo 16. júla 2020 tak, že zohľadnil pri jednotlivých úkonoch postupne sa znižujúcu hodnotu predmetu sporu a zaviazal žalovaného na náhradu trov konania v sume 5 802,41 eur. O sťažnosti sťažovateľa rozhodol okresný súd ústavnou sťažnosťou napadnutým uznesením, ktorým precizoval výšku trov a zaviazal žalovaného nahradiť trovy konania v sume 6 081,60 eur. Vo vzťahu k základu pre výpočet trov sťažnostný súd sa stotožnil s obsahom napadnutého uznesenia.

3. Sťažovateľ je toho názoru, že sa malo vychádzať z pôvodnej hodnoty predmetu sporu. Napadnuté uznesenie okresného súdu sa podľa neho vyznačuje arbitrárnosťou.

II.

4. Ústavný súd už opakovane vyslovil, že rozhodovanie o náhrade trov konania pred všeobecnými súdmi je zásadne výsadou týchto súdov. V tomto sú vyjadrené atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania. Ústavný súd iba celkom výnimočne podrobnejšie preskúmava rozhodnutia všeobecných súdov o trovách konania. Problematika náhrady trov konania by mohla dosiahnuť ústavnoprávny rozmer len v prípade extrémneho vybočenia z pravidiel upravujúcich toto konanie, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (napr. II. ÚS 64/09, III. ÚS 92/09, I. ÚS 119/2012, III. ÚS 151/2013).

5. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu (bod 13) vyplýva, že okresný súd sa v časti stotožnil so sťažnosťou sťažovateľa proti nepriznaniu odmeny za účasť na pojednávaní za každé dve začaté hodiny (22. novembra 2016), pričom zo zápisnice o predmetnom pojednávaní vyplýva, že trvalo viac ako dve hodiny. Z uvedeného dôvodu považoval okresný súd za spravodlivé priznať sťažovateľovi za tento úkon právnej služby namiesto priznanej odmeny 190,89 eur odmenu vo výške 381,78 eur. K námietke sťažovateľa, že okresný súd mal vychádzať z hodnoty sporu (20 000 eur), okresný súd konštatoval: *„bolo by zásadne nespravodlivé určovať advokátovi odmenu z hodnoty veci 20.000 Eur, keď je predmetom konania a teda hodnota veci vo výške 5.320,62 Eur alebo dokonca len zaplatenie úroku z omeškania“* (bod 11). Okresný súd priznal sťažovateľovi aj náhradu trov konania za podanie sťažnosti 51,47 eur (bod 14).

6. Ústavný súd uvádza, že okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia (bod 11 až 15) ústavne udržateľným spôsobom odpovedal na argumenty sťažovateľa, vysvetlil, že zohľadnil postupne znižujúcu hodnotu predmetu sporu až po spor už len o príslušenstvo pohľadávky a neakceptoval sťažovateľovu požiadavku na zohľadnenie vyššej hodnoty predmetu sporu. Naopak, na sťažnosť sťažovateľa doplnil náhradu za jeden z úkonov detailne podľa skutočného časového rozsahu. Preto ústavný súd dospel k záveru o ústavne udržateľnom prístupe súdu pri rozhodovaní o trovách konania.

7. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom okresného súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti nezistil existenciu takej príčinnej súvislosti medzi napadnutým uznesením okresného súdu a základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorá by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne umožňovala dospieť k záveru o ich porušení, ústavnú sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)]. Sťažovateľ neuviedol konkrétne právne dôvody, pre ktoré by mal ústavný súd deklarovat' porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy uplatneného nielen po rozhodnutí vo veci samej, ale aj po rozhodnutí o trovách konania, preto v tejto časti pre zmenu ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol pre nedostatok náležitosti [§ 123 ods. 1 písm. d) a § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde].

8. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku už bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa obsiahnutých v ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. mája 2021

Robert Šorl
predseda senátu